

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: קולדני	שם פרטי: סופיה
------------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני בלנקי המלחמה או בתקופתה:	בלועזית Bianki	שם נעורים: סופיה
שם פרטי לפני סופיה המלחמה או בתקופתה:	בלועזית Sophia	מין: ז / נ תאריך לידה: 17/6/1941
מקום לידה אודסה (ישוב, מחוז):	בלועזית Odessa	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי גדלי של האב:	שם פרטי ושם מריה שיבוצבה נעורים של האם:	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה אודסה (ישוב, מחוז):	בלועזית Odessa	ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה סיביר (ישוב, מחוז, ארץ):		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: סיביר – חזרנו לאוקראינה		
תאריך השחרור 1944		
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר חזרה לניטרפטרובסק השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת העליה: 1991	שם האנייה: (אם עלה בדרך הים)

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 17/6/1941 חמישה ימים לפני המלחמה, בעיר ליד אודסה הייתי עדיין בבית ילדים בבי"ח, הייתה לי אחות גדולה (בת 3 במלחה) אבא היה איש קבע בצבא הרוסי – היה קצין- אני מעולם לא פגשתי אותו הוא נהרג בשנת 1944. אנחנו היינו צריכים לברוח מאודס כי היו פיצוצים מאוד חזקים.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביודנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בגיל חודשיים ברחנו אימא אחותי ואני לסטלינגרד, אימא ז"ל סיפרה לי שסבלנו מאוד ולא היספקנו לקחת כלום מאחר והיינו באודסה בגלל הלידה שלי ובעצם לא לקחנו כלום מהבית. לא אוכל ולא בגדים, אימא אומרת שאני הייתי פשוט ערומה, בסטלינגרד אימא סיפרה שכמעט פעמיים הרגו אותנו, כי היו הפצצות, לא סיפקו לנו מחסה חיינו ברחוב זה לא היה חורף אבל היה מאוד קר ולא היו לי בגדים. אני הייתי תינוקת היחידה שם, שטנו בסירות ורוב הסירות התפוצצו בהפצצות ורק שלנו לא נפגעה והנהג אמר שזה בזכותי כי הייתי תינוקת ונתתי מזל.

בהפצצות בסטלינגרד אימא שמה אותנו על האדמה ובעת ההפצצות היא שכבה עלינו כדי להציל אותנו, לידה היה חייל קצת מבוגר והוא עזר לה מאוד ופעם בעת ההפצצות הדף מהפיצוץ זרק אותי רחוק והוא הציל אותי קפץ עלי ונפל עלי והחזיק אותי, הוא שכב מעלי וכך אני ניצלתי אבל הוא מת.

אחותי הייתה בת 3 והיא כל הזמן בכתה וצעקה ולא נתנה לאף אחד לישון פעם אפילו גירשו אותה מהחדר בגללה (היא חשבה שאמא לא מטפלת בה אלא רק בי) אימא הלכה להביא אותה מבחוץ ובזמן הזה אני נפלתי מהמיטה ואף אחד לא שמ לב ואימא חזרה עם אחותי ולא מצאה אותי רק כשהתחלתי לבכות הם גילו אותי מתחת למיטה.

מסטלינגרד בערך ב-1942 ברחנו לסיביר בדרך היו הפצצות על הרכבת והיא התפוצצה, ניצלנו אבל נישארנו בחוף, בפרדסים במזג האוויר של חורף – מתחת לאפס.

כל היהודים שניצלו מהרכבת עזרו לאימא להאכיל אותי בגלל שלא היה לה חלב, הם עמדו בעיגול סביבי כדי לחמם אותי כי לא היו לי בגדים ונתנו לה שמלה שהיא קרעה ועשתה ממנו בגד עבורי. אימא הלכה לכיוון הקטר של הרכבת ולקחה מים חמים מהקיסטור ואספה קצת יבולים שנסארו על הרצפה ועשתה מהם מעין מרק ונתנה לי לאכול את זה (הספיגה בד בנוזל וטיפטפה לי לפה) וככה היא הרגיעה אותי.

”לְדוֹרוֹת” | סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

הגענו לסיביר לאומסק ואח"כ לטומסק – לא נתנו לנו שום תנאים, גרנו 3 משפחות בחדר קטן של 5 מטר. אימא סיפרה שסידרנו תורות לשירותים ולאכול ולשינה הם תלו רשימה מסודרת, מי אחרי, מי הולך לשירותי, ואימא סיפרה שהיה ריח נוראי. ב 44-1943 חזרנו לאוקראינה, גילינו שלקחו את הדירה שלנו ולא היה לנו מקום לגור ואימא דאגה לנו שנקבל חדר אחד.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

אחרי הניצחון סבלנו מרעב ועוני. חזרנו לנירפטרכסק, אבא נהרג בשנת 1944 בסימפופיל ואימא הייתה עם 2 ילדים בלי עבודה אבל היא מכרה בשוק כל מיני רהיטים ותכשיטים שנישארו לה כדי לקנות לנו אוכל. פעם אחת היא רצתה לקנות לנו אבקת לדייסה ועבדו עלייה ונתנו לה במקום סולת אבקת פלסטיק שנראה אותו דבר, היא הייתה שמחה מאוד שהשיגה לנו את דייסה ואז כשבישלה את זה הבינה שעבדו עליה והיא בכתה מאוד. בשנת 1963 נישאתי לבן זוגי, נולדו לי 2 בנות, סיימתי אוניברסיטה בשנת 1965 ואני מורה לאנגלית, יש לי נכד אחד שבצבא בן 19, אימא ניפטרה לפני שנתיים ולפני שניפטרה ישבנו כל המשפחה וסיפרתי כל המשפחה וסיפרתי להם את הסיפור של ימא ושלי והנכד שלי מאוד בכה והתרגש ואמר שעכיו הוא מבין שחייבים לעשות עדי למנוע את העעליה הניאונאצית והגזענות בעולם. בשנת 1992 עליתי ארצה עם בנותיי ונכדי, הוא היה בן שנתיים הוא היה ילד מאוד רציני, בגיל 7-8 דיברתי איתו ושאלתי אותו אולי אחרי התיכון אתה תיסע לחו"ל ללמוד באוניברסיטה והוא בתור ילד קטן – לא, אנחנו בנינו את המדינה הזו ואנחנו צריכים להגן עלייה.

